

Hồi 311

Quan quang đại nghiệp

Sáng sớm ngày thứ năm sau khi Biên Hoang Tập trở lại tay Hoang nhân.

Trong tiệm Lão Vương màn thầu đối diện Đệ Nhất lâu, Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn vừa ăn màn thầu do Lão Vương tinh chế, vừa thương lượng đại kế thâm nhập Lưỡng Hồ.

Sau khi mở lại tiệm, Lão Vương đã được phát cho nguyên liệu để làm màn thầu. Sau khi được Nghị hội đồng ý, chúng nhân đã mở kho lương Tiểu Kiến Khang chia đều cho tất cả mọi người, ai nấy đều vô cùng hoan hỉ vì ít nhất trong ba bốn tháng cũng không cần lo lắng về sinh kế nữa.

Nghị hội cũng quyết định y theo đề nghị của Lưu Dự, bán bảy ngàn con chiến mã cho Khổng lão đại với giá chỉ bằng một nửa, khiến cho y nhân lúc phương Nam cực kỳ cần chiến mã mà kiếm một khoản lớn. Vì đây đều là chiến mã của quân Diêu Hưng và Mộ Dung Lân do Hoang nhân liều mạng đánh về, vậy nên ngân lượng bán ngựa cũng được chia đều ra để khao thưởng tam quân, đồng thời cũng chứng tỏ tác phong vô tư của Biên Hoang Tập mới, khiến cho người người đều có một phần vốn để dựng lại cơ nghiệp cũ.

Số ngân lượng, lương thực, và muối mà bọn Cao Ngạn, Bàn Nghĩa được chia tất cả đều để ở chỗ của lão Vương, để lão cung ứng cho một ngày ba bữa, chỉ cần phải trả một chút tiền nấu nướng mà thôi.

Hai người còn chưa nói vào chính đề thì cao thủ chế tạo đèn Tra Trọng Tín vội vã chạy đến nói: “Cuối cùng cũng tìm được Trác lão và Cao gia rồi, tại hạ còn tưởng hai vị đã đến Hồi Hồi lâu tham gia lễ mừng họ khai trương trở lại rồi cơ đấy, đúng là uống công đi một đoạn đường dài”.

Cao Ngạn cười cười nói: “Ngồi đi, ăn gì chưa? Có điều đừng gọi y là Trác lão, mà là Trác cuồng tử hay Trác danh sĩ ấy, nhưng dù là cuồng tử hay danh sĩ, thì cũng không đáng để gọi bằng lão, ta lại càng không phải là Cao gia cái mẹ gì, mà là Cao tiểu tử hay phu tế tương lai của Tiểu Bạch Nhạn cũng được. Hà hà...”.

Tra Trọng Tín bị Cao Ngạn nói cho một tràng, nhất thời á khẩu vô ngôn, ngồi phịch xuống ghế.

Trác Cuồng Sinh trừng mắt lên nói: “Đừng quên lần này ngươi có thể đạt thành sở nguyện hay là bại tướng tình trường, toàn bộ đều do tâm tình của lão tử đây đây, còn dám bất kính với ta nữa à?”.

Cao Ngạn giật mình đánh thót, vội vàng cười xòa nịnh nọt: “Ta chỉ đùa cho có chút không khí thôi mà, Trác lão danh sĩ đại nhân lão nhân gia bớt giận”.

Kế đó lại quay sang phía Tra Trọng Tín, thần tình lập tức trở nên oai phong: “Có chuyện gì gấp thì mau bẩm báo, chúng ta còn có yếu sự phải thương lượng”.

Tra Trọng Tín còn chưa kịp nói gì thì mặt đã đỏ bừng lên, thần tình lưỡng lự như không biết phải mở miệng thế nào, sau một hồi lâu mới ấp a ấp úng nói: “Sự tình là như vậy, tiểu nhân muốn tìm một vị trí trong Dạ Oa Tử để mở tiệm bán đèn”.

Cao Ngạn chau mày nói: “Các nhà cửa trong Dạ Oa Tử đều do các đại bang hội và cường hào chia nhau sở hữu, tiền thuê không rẻ chút nào, sao bằng ngươi đến Chung lâu quảng trường mở sạp hàng chứ, ngươi không có tiền à?”.

Tra Trọng Tín cười khổ nói: “Tiểu nhân mới có một nửa, vậy nên mới tìm ân công giúp đỡ. Hà, tiểu nhân biết nói thế nào nhỉ? Tiểu nhân thấy được mỗi làm ăn do đám khách tham quan đưa đến, chỉ cần Trác quán chủ giúp ta tuyên truyền một chút thì chắc chắn sẽ làm được”.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn nói: “Hảo tiểu tử! Đúng là có đầu óc làm ăn, tiệm đèn lão Tra của ngươi nhất định sẽ rất sáng láng!”.

Cao Ngạn nhét một cái màn thầu vào miệng, vừa lâu bầu nói: “Biên Hoang Tập còn thiếu tiệm bán đèn chắc? Theo ta thấy ngươi nên chuyển qua bán dầu thắp đèn thì hơn, giờ thứ Biên Hoang Tập thiếu nhất chính là dầu thắp đèn đó. Ha ha...”.

Trác Cuồng Sinh lừ mắt nhìn hẩn mắng cho một chập: “Thật không biết tên khốn nhà ngươi lại ngu như vậy. Con bà nó! Đèn của tiểu Tra sao có thể so sánh với đèn thường được, Tẩu Mã Đẳng do gã chế ra là vật định tình của Tiểu Phi và Thiên Thiên tiểu thư của chúng ta. Lần này chúng ta phản công Biên Hoang Tập, đèn sương mù của gã cũng lập nên kỳ công, chỉ cần ta thêm chút mắm muối truyền kỳ cho hai loại đèn này, đảm bảo đèn của tiểu Tra nhất định sẽ đắt như tôm tươi, ai ai không mua về làm vật kỷ niệm, sao có thể nói đã đến Biên Hoang Tập chứ? Nguyên liệu phải dùng loại tốt nhất, giá tiền càng không thể hàm hồ, càng đắt càng tốt, bằng không sao tỏ rõ giá trị của mình chứ? Con bà nó, nhớ là trên đèn phải có chữ ‘Biên Hoang Tập Đẳng Vương Tra Trọng Tín kính chế’ nữa, như vậy thì mới có giá trị kỷ niệm”.

Tra Trọng Tín mừng rỡ nói: “Thật hiếm khi được Trác quán chủ hân thưởng như vậy, tiểu nhân...”.

Cao Ngạn cũng thấy hưng phấn, ngắt lời y nói: “Đúng, đúng, tại vì cả ngày ta cứ nhớ đến Tiểu Bạch Nhạn nên thần hồn điên đảo, đầu óc nhất thời cũng không được minh mẫn cho lắm. Lão tử nhà ngươi! Các đồ hình trên đèn cũng không thể chỉ có mỗi uyên ương hí thủy, long phụng hòa minh gì gì đó được, mà phải đổi lại thành Biên Hoang chi Chiến, Bạch Vân thiên giáng hỏa thạch, hay các nhân vật đang nổi như Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi, Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Kỷ Thiên Thiên, toàn những đề tài nóng hổi lại có giá trị kỷ niệm, chỉ cần liên hệ với người dẫn đường, cho y một chút hối lộ, đảm bảo những người đến thăm Biên Hoang Tập đều sẽ mua mấy cây đèn mang về hay tặng nhau, lúc ấy thì ngươi sẽ cung không đủ cầu đấy, con bà nó chứ!”.

Tra Trọng Tín hưng phấn gãi đầu nói: “Nhưng căn tiệm của tiểu nhân! Hà, căn tiệm...”.

Trác Cuồng Sinh cười cười nói: “Ngươi mở tiệm bên cạnh Thuyết Thư quán của ta đi, nghe xong chuyện thì sang ngay bên cạnh mua đèn, như vậy thì mới có cảm giác không phí chuyển đi này. Hay là tiểu Tra ngươi cũng ra kể một câu chuyện đi, ngươi hiện thân thì câu chuyện lại càng thêm cảm động, còn kịch bản thì đương nhiên là của ta viết cho rồi. Giờ đây trong Thuyết Thư quán của ta tập trung hết cả cao thủ thuyết thư trong thiên hạ, đảm bảo màn nào cũng hấp dẫn, không chương nào là không đặc sắc phi thường”.

Cao Ngạn nói: “Tiệm bên cạnh tiệm của lão Trác không phải tiệm của lão Hồng à? Họ Hồng này rất biết tính toán làm ăn, nếu để y biết vụ này có lời như vậy, ắt hẳn sẽ hét giá trên trời, tiểu Tra có bán bao nhiêu đèn cũng không đủ trả tiền thuê đâu”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Giờ không còn như trước nữa đâu. Một trường hạn kiếp vừa qua, Biên Hoang còn chưa khôi phục lại nguyên khí, một trường hạn kiếp khác lại đến, người nào người nấy đều chỉ lo giữ mạng mà đào tẩu, bao nhiêu tài sản đều bị địch nhân cướp đi hết, kẻ nào kẻ nấy đều trở thành nghèo rớt mồng tơi, ngươi nghĩ lão Hồng y không cần ngân lượng trắng muốt đấy à?”.

Tra Trọng Tín giật bắn mình kêu lên: “Hai vị cũng nghèo rớt mồng tơi sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Có câu thuyền mục cũng còn lại ba cân đinh, huống hồ là Ngạn thiếu gia của chúng ta lại là người giỏi xoay sở nhất Biên Hoang Tập này. Chuyện làm ăn thì phải phân minh rõ ràng, ta và Ngạn thiếu gia sẽ cho ngươi mượn tiền vốn mở tiệm đèn, còn ngươi thì ra sức mà làm đèn, cho ngươi lấy bảy phần lợi nhuận, ta có công tuyên truyền, sẽ chiếm hai phần, còn lại một phần thì cho Ngạn thiếu gia, chỉ cần hần tốn công một lần, đến

gặp Biên Hoang đệ nhất đại tài chủ Giang đại tiểu thư mượn mười lượng hoàng kim để khai nghiệp là xong”.

Cao Ngạn vốn không hiểu tại sao Trác Cuồng Sinh lại nâng hấn lên định trời xanh như vậy, cuối cùng cũng hiểu ra tất cả, đành lẩm bẩm nói: “Lão cuồng tử này còn biết chiếm tiện nghi hơn cả ta nữa, lại còn được nhiều hơn ta một phần, làm gì có lý đó cơ chứ?”.

Trác Cuồng Sinh lại chum miệng thì thầm ba chữ: “Tiểu Bạch Nhạn”.

Cao Ngạn liền lập tức bị khuất phục. Trác Cuồng Sinh thấy vậy thì đắc ý đưa mắt nhìn ra phố, hân hoan nói: “Đúng là vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Tuyệt nhất là lão Tào đó lại là chủ nhân của tổ tiên ta đây. Hà hà! Người xem ai đến kia?”.

Hai người Tra, Cao liền nhìn ra phía cửa, quả nhiên thấy Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ đang cùng một trung niên nam tử gương mặt tinh minh, vừa nhìn đã biết là nhân vật giang hồ đi tới.

Tra Trọng Tính cảm ơn không ngớt rồi lui đi trước.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn tuy không hiểu đối phương là thần thánh phương nào, nhưng thấy cả Giang Văn Thanh và Trình Thương Cổ cũng xuất hiện chào hỏi thì liền khẳng định người này quyết chẳng phải hạng tầm thường, vội vàng đứng dậy đón tiếp.

Giang Văn Thanh dẫn tiền hai người, rồi giới thiệu: “Vị này là sinh tử chi giao với gia phụ, đại long đầu Đinh Khẩu bang Phụng Tường bang chủ. Lần này chúng ta phản công Biên Hoang Tập cũng nhờ ông ấy đi khắp nơi thu xếp mới có đủ các vật phẩm cần thiết để sử dụng đó”.

Đinh Khẩu bang là đệ nhất đại bang ở Thọ Dương, rất có ảnh hưởng với các thành trấn hai bên bờ Hoài Thủy, hiếm có nhất là thanh danh của bang chủ Phụng Tường cũng cực tốt, ngay cả những bang hội đối địch cũng hết sức kính trọng y.

Tuổi Phụng Tường còn kém xa Giang Hải Lưu, chắc có lẽ là bang chủ đời sau, Giang Văn Thanh nói y là sinh tử chi giao với Giang Hải Lưu rõ ràng là muốn cho y có chút thể diện.

Có điều bất luận thế nào thì trong trận chiến Biên Hoang Tập này Phụng Tường cũng đã lựa chọn đứng về phía Hoang nhân, điều này đương nhiên cũng phải nhờ đến Thọ Dương thái thú Hồ Bân ở trong bóng tối ngầm xuất lực, bằng không Phụng Tường dù gan to hơn trời cũng không dám đối nghịch với ý của kẻ cầm quyền”.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn hiểu ra, biết Phụng Tường chính là nhân vật mà Giang Văn Thanh đang muốn lung lạc, liền vội vàng “cửu ngưỡng” mấy câu, sau khi ngồi xuống lại cung kính rót trà, làm cho không khí càng thêm ấm áp dung hòa.

Trình Cương Cổ mỉm cười nói: “Phụng lão đại rất nghĩa khí, trên thuyền còn mang theo trăm vò mỹ tửu và rất nhiều trà thơm thượng đẳng, toàn là những thứ chúng ta đang thiếu nhất”.

Phụng Tường hân hoan nói: “Một chút lễ kiến diện không đủ biểu lộ thành ý, nhưng cũng coi như chút tâm ý của Phụng Tường đối với đại nghiệp quang phục Biên Hoang của chư vị”.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn thấy y nói năng đắc thể thì lấy làm hảo cảm, chúng nhân cười nói vô cùng vui vẻ.

Phụng Tường lại nói: “Không phải tại hạ khuất ý phụng thừa, mà là nói ra sự thực, hiện giờ võ lâm phương Nam nói đến anh hùng hảo hán ở Biên Hoang Tập không ai là không nói một chữ ‘phục’. Nếu Phụng mỗ đoán không sai, chỉ sau một thời gian nữa, Văn Thanh tiểu thư nhất định sẽ trùng chấn lại thanh uy của Giang đại ca, chúng ta lại có thể thấy kỳ hiệu của Đại Giang Bang tung bay phấp phới trên tất cả các sông lớn sông nhỏ ở phương Nam”.

Giang Văn Thanh khoe mắt đỏ hồng, thấp giọng nói: “Còn phải nhờ Phụng thúc thúc giúp đỡ rất nhiều”.

Phụng Tường vỗ ngực nói: “Chuyện này Phụng Tường ta không thể không làm. Trước khi đến đây ta có gặp Hồ đại nhân, đại nhân dặn dò ta mọi chuyện chứ phóng tay mà làm, mọi chuyện đã có ông ấy đứng sau hậu thuẫn. Giờ đây hảo hán Bắc Phủ binh như Hồ đại nhân quả thực là càng ngày càng ít”.

Lời nói có vẻ rất hào hùng xúc động.

Người Thọ Dương ai ai cũng biết chiến công của Tạ Huyền trong trận Phì Thủy, vì vậy ai nấy đều rất quan tâm đến Bắc Phủ binh sau khi Tạ Huyền ra đi thế nào.

Trình Thương Cổ khẽ đằng hắng một tiếng rồi dẫn nhập chính đề: “Lão Phụng hôm nay vượt đường xa đến đây là muốn thương lượng chuyện các đoàn tham quan với chúng ta”.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn nghe xong đều thấy rất mù mờ, không hiểu tại sao Giang Văn Thanh lại dẫn Phụng Tường đến gặp hai người.

Phụng Tường mỉm cười nói: “Đề nghị của Cao huynh đệ theo Phụng mỗ nghĩ là rất khả thi, hơn nữa còn có thể khẳng định vừa bắt đầu là đã tiền vào như nước, ở Thọ Dương ta đã thử hỏi mấy người kẻ thích tiêu tiền, hơn một nửa số đó đều muốn ta lập tức sắp xếp cho họ lên đường, trong đó hai người còn đặt tiền trước. Vì vậy nên ta mới vội vã đến đây tìm Cao huynh đệ thương lượng hỏi xem đoàn tham quan đầu tiên có thể đến Biên Hoang Tập trong mười ngày tới đây hay không?”.

Cao Ngạn biến sắc nói: "Chuyện này..."

Giang Văn Thanh cố nén cười nói: "Ngươi là người khởi phát thì đương nhiên chuyện này do người toàn quyền phụ trách rồi".

Cao Ngạn dở khóc dở cười nói: "Nhưng ta sắp phải đi Lương Hồ mà?".

Trình Thương Cổ cười cười nói: "Thì có ai cản ngươi đi Lương Hồ đâu, nhưng ít nhất cũng phải đợi cho có tám, mười đoàn tham quan đến, cho mọi việc đi vào quỹ đạo thì ngươi mới đi được. Hiểu chưa?".

Trác Cuồng Sinh cũng gật đầu đồng ý nói: "Có lý! Giờ chúng ta đều không có lấy một phân bạc trong túi, chẳng lẽ đến Lương Hồ làm hành khất chắc? Hơn nữa nếu vụ làm ăn này càng làm càng lớn, mỗi ngày có ba bốn đoàn đến thì thanh thế Biên Hoang của chúng ta sẽ lập tức tăng lên, ngươi đến Lương Hồ cũng có thể oai oai phong phong mà đi gặp Tiểu Bạch Nhạn, không cần nài nỉ phải lấy tiền riêng ra chu cấp cho bọn ta nữa".

Cao Ngạn giờ mới biết mình tự mua dây buộc mình, đành cười khổ nói: "Mỗi ngày có ba bốn đoàn, chúng ta đón tiếp được không?"

Phụng Tường hân hoan nói: "Ta có thể đảm bảo số người đến tham quan, chắc chắn có thể đạt được mục tiêu một ngày mười đoàn của Giang đại tiểu thư".

Trác Cuồng Sinh lập tức sáng bừng hai mắt, thất thanh kêu lên: "Mỗi ngày mười đoàn? Mẹ của ta ơi, mỗi ngày mười người đã đủ lắm rồi, chỉ cần có một nửa số đó đến thăm Thuyết Thư quán của ta, vậy thì chưa đến vài năm là ta thành cự phú của Biên Hoang Tập này rồi".

Giang Văn Thanh nói: "Phụng lão đại sẽ liên hệ với các bang hội lớn nhỏ ở phương Nam, bọn họ sẽ giúp chúng ta tìm khách rồi đưa đến Thọ Dương, sau đó chúng ta sẽ phái thuyền đón người đến Biên Hoang Tập, vậy thì quan phủ cũng không làm gì được chúng ta, còn về chia chác thì chúng ta một nửa, một nửa còn lại thì do Phụng lão đại căn cứ theo đoạn đường xa gần mà phân chia cho các bang hội còn lại".

Phụng Tường lại lên tiếng: "Ta có một nghi vấn còn chưa làm rõ, giả như người tham quan là địch nhân của các vị, chẳng hạn như Nhiếp Thiên Hoàn hay Tôn Ân thì ta phải xử trí ra sao?".

Song mục Giang Văn Thanh thoáng hiện lên sát cơ, trầm giọng nói: "Bọn chúng đủ gan tới đây thì chúng ta cũng đủ gan tiếp đãi, chỉ cần không vi phạm nội quy của đoàn tham quan thì Hoang nhân đương nhiên cũng lấy lễ mà tiếp đón".

Trình Thương Cổ cũng vỗ vai Phụng Tường nói: "Lão Phụng và ta là bằng hữu mười năm nay rồi! Ta dám lấy tính mạng ra đảm bảo y là người có nghĩa khí nhất, vì vậy lần này

chúng ta tìm y đến là để mới y làm tổng đại diện của ở bên ngoài Tập, có người như y làm trung gian, tất cả những vấn đề trước đây chưa thông sẽ lập tức được giải quyết gọn gàng”.

Giang Văn Thanh lại tiếp lời: “Biên Hoang Tập sẽ là hậu thuẫn cho ngươi, bao nhiêu nhân lực vật lực cũng để ngươi điều động, Cao Ngạn ngươi hãy dụng tâm mà làm cho tốt chuyện này, đừng để uổng sự hậu ái của Phụng lão đại dành cho chúng ta”.

Cao Ngạn cảm thấy đầu mình như to ra gấp đôi, ngượng ngập nói: “Có thể cho ta thời gian một buổi sáng để nghĩ cho thật kỹ đã được không?”.

Giang Văn Thanh gật đầu: “Đương nhiên là phải cho ngươi thêm chút thời gian, đến chính Ngọ chúng ta sẽ gặp nhau ở Hồi Hồi lâu để mời Phụng lão đại nếm thử thịt dê nướng chính tông có mùi vị thế nào! Đến lúc ấy ngươi phải có một kế hoạch đơn giản nhưng có thể thực hiện được đấy nhé”.

Nói dứt lời liền dẫn Phụng Tường đi luôn, để lại hai người Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau không nói được gì.

Hồi lâu sau Cao Ngạn mới thở dài nói: “Lần này đã cười lên lưng hổ rồi, xem ra chúng ta đừng hòng nghĩ đến chuyện đi Lương Hồ trong thời gian sắp tới, Trác cuồng tử lão bảo ta phải làm sao đây?”.

Kế đó lại vỗ bàn nói: “Đại tiểu thư chắc chắn là cố ý, nàng ta muốn mượn chuyện này để cản không cho ta đi Lương Hồ”.

Trác Cuồng Sinh chậm rãi hỏi: “Đại tiểu thư cần gì phải cản trở hảo sự của ngươi chứ? Lẽ nào nàng ta yêu ngươi chắc?”.

Cao Ngạn nói: “Đừng có mà hồ ngôn loạn ngữ, sao nàng có thể để mắt đến ta được. Chỉ cần là kẻ sáng mắt thì ai mà chẳng nhận ra nàng ấy có ý với Lưu Dụ cơ chứ”.

Trác Cuồng Sinh liền nói: “Đúng vậy, thế ngươi thử nói xem tại sao nàng ta phải giữ ngươi lại đây làm gì?”.

Cao Ngạn gằn giọng nói: “Ta làm sao biết được? Trời cũng chẳng biết được nàng ta lại lên cơn gì?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười nói: “Ngươi tự hiểu thôi. Có một số chuyện không thể quá nóng lòng được, đại tiểu thư cũng là nghĩ cho ngươi thôi, nàng ta cũng chỉ muốn tên tiểu tử si tình đến điên đến cuồng như ngươi bình tĩnh lại một chút. Hà hà, ngươi nghĩ mà xem, mỗi lần ăn này của ngươi càng lúc càng lớn, ắt sẽ chấn động cả phương Nam, làm cho ai nấy đều muốn đến thăm Biên Hoang Tập, sau đó chúng ta sẽ tìm cách đưa Tiểu Bạch Nhận vào một

đoàn tham quan, để nàng danh chính ngôn thuận mà đến đây, vậy thì chẳng phải là vô cùng mỹ diệu lắm sao?".

Cao Ngạn cười tít cả mắt lại nói: "Đúng! Nàng có thể đến đây thăm người thân, ta là phu quân của nàng, đương nhiên là phải đến thăm thân rồi".

Rồi đột nhiên y lại ử rử nói: "Sao có thể được cơ chứ? Nhiếp Thiên Hoàn chắc chắn sẽ không để nàng tham gia vào đoàn tham quan của chúng ta".

Trác Cuồng Sinh nheo mắt mỉm cười đắc ý nói: "Nếu Nhiếp Thiên Hoàn cản trở nàng, tức là đã nhúng tay vào chuyện giữa người và Tiểu Bạch Nhạn, cũng tức là đã vi phạm giao kèo".

Cao Ngạn lại hung phấn trở lại, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Tiểu Bạch Nhạn vẫn không tới đâu".

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Chẳng phải người nói nàng yêu người đến nỗi đòi sống chết à?".

Cao Ngạn ngượng ngùng ho khan mấy tiếng rồi nói: "Lão chẳng hiểu tâm tình của nữ nhân gì hết, hạng nữ nhi xinh đẹp như Tiểu Bạch Nhạn da mặt rất mỏng, làm sao chủ động đến tìm ta được?".

Trác Cuồng Sinh bèn nói: "Nàng ta không đến thì chúng ta hay chủ động làm tới, có thể nói với Tiểu Bạch Nhạn là nàng đã may mắn làm khách nhân thứ một ngàn hay một vạn gì cũng được, có thể miễn phí đến du lãm Biên Hoang Tập, lại còn được một tặng phẩm quý giá nữa".

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Đầu óc lão làm bằng cái gì vậy mà nghĩ ra phương pháp vừa ngu xuẩn vừa không thiết thực như thế. Con bà nó! Lão nghĩ Tiểu Bạch Nhạn là trẻ nít ba tuổi dễ bị mua chuộc bằng hồ lô ngào đường chắc? Dùng cách ngu ngốc đó để dụ nàng tới đây chỉ khiến ta bị khinh thường mà thôi".

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm: "Theo người thì Tiểu Bạch Nhạn có biết chuyện sự phụ mình thua cuộc không nhỉ?".

Cao Ngạn lộ vẻ hoang mang nói: "Chuyện này... à... khó nói lắm!".

Trác Cuồng Sinh cười cười nói: "Ta dám khẳng định lão Nhiếp nhất định sẽ không cho Nhạn nhi khả ái của người biết chuyện này. Đề nghị của ta có lẽ vẫn còn phải suy tính lại, nhưng không phải là không thể thực hiện đâu, chỉ cần Tiểu Bạch Nhạn có một lý do thích đáng để trở lại Biên Hoang Tập, bề ngoài lại không liên quan gì đến Cao thiếu gia nhà người, thì nàng ắt sẽ gạt hết sĩ diện mà hoan hỉ đến đây cho mà xem".

Cao Ngạn chán nản nói: "Làm gì có cái cơ nào như vậy chứ? Lão là người rõ chuyện của ta và Tiểu Bạch Nhạn nhất mà. Hừ! Có phải Trác Cuồng tử lão muốn đánh trống thu quân, không chịu cùng xông pha Luống Hồ với ta nữa à?".

Trác Cuồng Sinh cười cười nói: "Người có thể yên tâm, về chuyện tình này ta còn khẩn trương hơn người ấy chứ. Có điều đại tiểu thư nói cũng rất có lý, có những chuyện dục tặc bất đạt. Chi bằng chúng ta hãy lo đại nghiệp của Biên Hoang Tập trước đã, sau khi chấn hưng Biên Hoang, tăng cường thực lực và sức ảnh hưởng thì chuyện gì chẳng thuận lợi cơ chứ, người hiểu ta nói gì không?".

Rồi y lại chớp mắt nói tiếp: "Người lại càng có thể mượn cơ hội này mà tỏ rõ bản lĩnh, để Tiểu Bạch Nhạn biết người hoàn toàn không phải là một tên du đảng nhàn rỗi tối ngày chỉ biết bám gấu váy lũ nữ nhi".

Cao Ngạn gãi đầu: "Thế này thì bản lĩnh nổi gì?".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười nói: "Hình tượng là do con người tạo ra cơ mà, không có bản lĩnh cũng có thể trở thành bản lĩnh phi phàm, chuyện này cứ để ta phụ trách".

Cao Ngạn vẫn mặt ủ mày chau, điệu bộ vô cùng lo lắng.

Song mục Trác Cuồng Sinh sáng rực lên, lộ ra thần sắc đầy hy vọng: "Ta có thể khẳng định với người vụ làm ăn này là một thịnh hội xưa nay chưa từng có, người thử dùng cái đầu mình suy nghĩ mà xem! Chúng nhân từ khắp nơi mượn cơ đến tham quan dị tượng để đến Biên Hoang Tập trụ lạc nhất, vô pháp vô thiên nhất trong thiên hạ của chúng ta, hưởng thụ mấy ngày say sưa khoái lạc, đây chẳng phải là một hành trình rất quyến rũ đó hay sao? Đám công tử tiểu thư của thế gia vọng tộc, người nào người nấy đều buồn chán vô sự, đột nhiên có trò chơi kích thích đến thế, đám ấy mà bỏ qua mới là chuyện lạ đó. Thử nghĩ xem, bao nhiêu mỹ nữ cao môn đại phiệt bình thường đều nấu mình trong khuê các, giờ lại nô nức kéo đến Biên Hoang Tập tham gia nhiệt náo, lại còn cả thích khách của địch nhân phái đến thừa cơ gây loạn nữa. Hà, thật là hứng thú".

Cao Ngạn lẩm bẩm nói: "Thiên vương lão tử đến thì cũng chẳng cần phải quan tâm, ta chỉ muốn mình Tiểu Bạch Nhạn thôi".

Trác Cuồng Sinh nói: "Tiểu tử này người phấn chấn lên một chút được không? Thật muốn đánh cho người một trận quá. Hừ! Ta có cách rồi!".

Cao Ngạn hoàn toàn không tin tưởng nói: "'Lão thì nghĩ ra được cách gì hay chứ?".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười đắc ý nói: "Nếu dụ dỗ không được thì hãy thi triển kỳ chiêu kích tướng. Thử tìm cách làm nàng động nộ xem sao? Hãy làm cho nàng không khống chế

nổi nộ hỏa trong lòng mà đến đây tìm người đòi nợ, như vậy chẳng phải cũng đạt được mục đích hay sao?”.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: “Không sợ khéo quá hóa vụng à? Nhỡ đâu nàng giận quá mà bỏ ta luôn thì sao?”.

Trác Cuồng Sinh bật cười: “Chỉ là cho nàng ta một cái cơ mà thôi! Tiểu Bạch Nhạn đường đường chính chính đến giết người thì không cần để ý xem da mặt dày hay mỏng nữa. Quan trọng nhất là nàng ta có thể danh chính ngôn thuận mà đến Biên Hoang, nàng cũng có thể nói với lão Nhiếp muốn tìm người trút hận chứ không phải là đến Biên Hoang Tập tìm tình lang mà. Người hiểu chưa.

Cao Ngạn phẫn chấn tinh thần nói: “Ta chỉ sợ nàng sẽ nhìn thấu bọn chúng ta cố ý giở trò với nàng mà thôi”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười nói tiếp: “Kể do ta nghĩ ra sao có thể tránh được. Hà hà, Phàm là những người đến Thuyết Thư quán của ta nghe kể chuyện thì đều được tặng thêm một màn ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’, người thấy thế nào? Nàng mà biết được chuyện tình của mình đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, không lập tức kiếm người liều mạng mới là lạ đó”.

Cao Ngạn giật bắn mình nói: “Lão đang nói đùa à? Làm vậy nhỡ nàng bỏ ta thì sao?”.

Trác Cuồng Sinh liền nói: “Còn có cách nào hay hơn không? Đối với nữ nhân được Nhiếp Thiên Hoàn chiều chuộng quá đậm ra những nhẽo như Tiểu Bạch Nhạn thì không thể dùng các thủ pháp ôn hòa mà phải dùng thủ đoạn phi thường, hiểu không? Bà nhà người chú! Làm chuyện phi thường đương nhiên là cần thủ đoạn phi thường rồi. Càng khiến nàng đối với người vừa yêu vừa hận, đến khi yêu hận khó phân thì người càng có cơ hội chiếm được trái tim nàng đó”.

Cao Ngạn vội nói: “Để ta nghĩ kỹ đã, lão cuồng tử người làm ta loạn hết cả đầu óc lên rồi”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ vậy mà làm đi, được rồi! Chuyện này tạm gác sang một bên đã. Ta muốn hỏi người, tại sao vừa rồi không hỏi mượn tiền đại tiểu thư để mở tiệm đèn của chúng ta luôn?”.

Lần này thì đến lượt Cao Ngạn bật cười nói: “Cần gì phải mượn chứ? Tổ chức đoàn tham quan đương nhiên phải cần kinh phí, có câu tam quân chưa động, lương thảo đã phải tiên hành. Ta sẽ yêu cầu đại tiểu thư xuất trăm lượng hoàng kim để làm tiền vốn, trong đó trích ra mười lượng lấy ra mở tiệm Biên Hoang Du Ký Niệm Phẩm của chúng ta là được rồi”.

Trác Cuồng Sinh chau mày nói: "Vậy không phải là lấy tiền công làm việc riêng sao? Để người ta phát giác thì không hay lắm đâu".

Cao Ngạn cười cười: "Có mượn có trả mà, sau này nhất định sẽ bù vào chỗ đó. Con bà nó! Cái này gọi là quyền nghi chi kế, lão hiểu chưa? Mau nghĩ xem làm sao để làm tốt chuyện này đi? Làm thế nào phải có thanh có sắc vào".

Trác Cuồng Sinh vươn người một cái đáp: "Ngươi hỏi đúng người rồi. Cả Biên Hoang Tập này chỉ có mình Trác Cuồng Sinh ta là có tư cách nói câu này thôi, những gì do cái đầu của mỗ đây nghĩ ra đảm bảo là sẽ vô cùng mới mẻ, kích động lòng người, không ai kháng cự nổi đâu".

Cao Ngạn nhảy dựng lên nói: "Được vậy là tốt nhất! Lão cuồng hãy viết tất cả ra cho lão tử đi, đợi lát nữa ta cầm cho lão Phụng kia xem, đỡ phải tốn công nói nhiều".

Trác Cuồng Sinh liền mắng: "Ngươi đúng là tên tiểu tử lười nhác giảo hoạt, định đi đâu nữa?".

Cao Ngạn cười nói: "Ta có nhàn rồi như lão đâu. Xin lỗi, không bồi tiếp lão nữa!".

Lời dứt liền lướt đi như một làn khói.

- o O o -